

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten a 2014. év október hó 10. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következőn

Í T É L E T E T :

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 12.B.34/2013/36. számú ítéletét *megváltoztatja.*

A vagyonekobzás összegét 38.887.201 (harmincnyolcmilliónyolcszáznyolcvanhétezer-kettőszázegy) forintba helyesbíti.

A vádlottól lefoglalt 65.685 (hatvanötezer-hatszáznyolcvanöt) forintba a vagyonekobzást mellőzi, lefoglalását megszünteti, azt a vádlottnak rendeli kiadni, de a vele szemben elrendelt vagyonekobzás és bűnügyi költség biztosítására visszatartja.

A rendőrség által kezelt többi bűnrel lefoglalását megszüntető, megsemmisítésüket elrendelő, továbbá a bírósági bűnrelkezelő részére át nem adott DNS-minták, ujjnyom-minták, egyéb anyagmaradványok lefoglalását megszüntető rendelkezéseket mellőzi.

Az elsőfokú eljárásba felmerült bűnügyi költségből a vádlott 2.268.020 (kettőmillió-kettőszázhatvannyolcezer-húsz) köteles megfizetni, és 1.635.129 (egymillió-hatszázharmincötezer-százhuszonkilenc) forintot visel az állam.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. december 3. napján kihirdetett 12.B.34/2013/36. számú ítéletével a vádlottat társtettesként elkövetett rablása büntette (Btk.365.§.(1)(4) bekezdés b/ pont) és 3 rb. közokirat-hamisítás előkészületének vétsége (Btk.342.§.(1)(bekezdés b/ pont, (2) bekezdés) miatt - halmazati büntetésül 11 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Vele szemben 38.887.120 Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el.

A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott a büntetése 2/3 részének letöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Rendelkezett még az egyéb járulékos kérdésekről is, így az előzetes fogvatartás beszámításáról, a vádlottól lefoglalt pénz, az egyéb bűnjelek további sorsáról, a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosításáért, a vádlott és védője elsődlegesen megalapozatlanság miatt, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.511/2013/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el, a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta, azokat értékelve állapította meg a tényállást.

Utalt arra, hogy a vádlott lényegében ténybeli beismerő vallomást tett, a bűnösségét azonban tagadta. Védekezésének lényege az volt, hogy külső kényszer hatása alatt követte el a cselekményt, a beszámítási képessége korlátozva volt.

Az elsőfokú bíróság körültekintően vizsgálta és elemezte a vádlottnak az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásait, összevetve azokat a tanúvallomásokkal, az okirati-és egyéb bizonyítékokkal. Részletes indokát adta annak, hogy a vádlotti védekezést miért nem fogadta el, azt a szakértői vélemény, és mely egyéb bizonyítékok cáfolták.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak tartotta, melyből a bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére.

Eleget tett az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is.

A cselekmények minősítését ugyancsak törvényesnek tartotta.

Az elsőfokú bíróság a büntetést befolyásoló alanyi és tárgyi tényezőket helyesen vette számba, de azokat - véleménye szerint - nem a súlyuknak megfelelően értékelte, túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek.

A kiszabott büntetést nem tartotta alkalmasnak a Btk.79.§-ában írt büntetési célok elérésére, annak súlyosítását látta szükségesnek.

Indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását a Be.372.§.(1) bekezdése alapján, és a vádlottal szemben kiszabott főbüntetés súlyosítását, egyebekben pedig az ítélet helybenhagyását a Be.371.§.(1) bekezdése alapján.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ügyben nyilvános ülést tartson, bejelentve, hogy azon nem kíván részt venni.

A vádlott a fellebbezését írásban is megindokolta.

Ebben lényegében az elmeállapotával kapcsolatos orvosszakértői megállapításokat vitatta.

Betegségének tüneteit írta le hosszasan, az orvosi kezeléseit, a felírt gyógyszereket, azok hatását, alkalmazásuk okát, az elsőfokú elítélése után a vizsgáló orvosok diagnózisát, és az általa ebből levont következtetéseket.

Arra hivatkozott, hogy miért kell a fogvatartása kezdete óta elmebetegségre való gyógyszert szednie, ha nála valóban csak az orvosszakértő1 által diagnosztizált személyiségzavar állna fenn, amire elég lenne egy közepes erősségű nyugtató is.

Az újabb orvosi adatok megvizsgálásától azt várja, hogy megállapítsák, hogy elmebetegségét kezelő gyógyszer hiányában elmeállapota kórosan elváltozik, vagyis elmebetegségbe esik, beszámíthatatlanná válik, és az szerinte megállapítható a korábbi orvosi dokumentációból, hogy a bűncselekményét megelőzően mennyi ideig (8 hónapig) nem szedte a gyógyszerét.

Vitatta még az orvosszakértő1 által adott szakvélemény szakmailag megfelelő voltát is, hiszen kikérdezése maximum 4-5 percig tartott, az elsőfokú bírósági tárgyaláson pedig egy könyvből olvasta fel a válaszokat.

Elmeállapota megítélése körében külön kiemelte és sérelmezte korábbi kezelőorvosa tanúkénti kihallgatásának elutasítását, aki pedig őt 3 évig kezelte, 7 hónapig bentfekvőként a Kórház1 Pszichiátriai Osztályán, így pontos képet tudott volna adni a betegsége mibenlétéről.

Kifogásolta még, hogy az elsőfokú bíróság a védelmi oldal bizonyítási indítványait sorra elutasította, míg a vád bizonyítási indítványainak helyt adott.

Volt főnökét - tanú1-et - elfogultnak minősítette, aki mindent elkövetett annak érdekében, hogy fedhetetlenségét aláássa és rossz színben tüntesse fel őt a bíróság előtt.

Ugyanígy elfogultnak tartotta a 8 évvel korábbi szomszédjának vallomását is.

Indítványozta az IMEI-ben, az elsőfokú elítélése óta keletkezett iratok bekérését, ahol diagnosztizálták már a betegségét, a róla készült összes orvosi jelentés összevetését, az érintett orvosszakértők megidézését.

Véleménye szerint a bizonyítékok egyértelműen arra utalnak, hogy ő elmebetegségben szenved.

A védő a másodfokú nyilvános ülésen a fellebbezését lényegében fenntartotta azzal, hogy sem a történet tényállást, sem pedig a cselekmény minősítését nem vitatja.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság szelektált a szakértők között, hiszen a vádlott másik ügyében a szakértők megállapították, hogy hasadásos elmebetegségben

szenvet. Az elsőfokú bíróság azonban ezt nem fogadta el a tényállás megállapításakor.

Annak a véleményének adott hangot, hogy ellentét volt a szakértői vélemények között, és így egy harmadik szakértőt kellett volna kirendelni.

A vádlott szerint egy gyógykezelésre szoruló ember, aki gyógykezelés nélkül kétségtelenül veszélyes a társadalomra.

Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, a szakértői bizonyítás megismétlését, másodlagosan pedig a büntetés enyhítését indítványozta.

A vádlott a nyilvános ülésen a felszólalásában a beadványában foglaltakat mindenben fenntartotta, és csatlakozott a védője által elmondottakhoz is. Az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt.

A fellebbezések nem alaposak.

A kétoldalú perorvoslatok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált a Be.348.§.(1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el.

Törvényesen olvasta fel a Be.296.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján tanú2 nyomozás során tett vallomását.

A vádlott és védője által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását a Be.258.§.(3) bekezdés f/ pontjában írtaknak megfelelően megindokolta, és indokaival a másodfokú bíróság is egyetértett.

A vádlott a másodfokú eljárásban bizonyítási indítványt is előterjesztett a fellebbezése írásbeli indokolásában, melyet a másodfokú bíróság elutasított.

Nem tartotta indokoltnak a 2014-ben az IMEI-ben keletkezett orvosi dokumentáció beszerzését. Az elsőfokú bírósági eljárás során minden olyan orvosi dokumentáció beszerzésre és értékelésre került, amelyek a cselekmény elkövetésekor vádlotti elmeállapot megítélése szempontjából jelentőséggel bírtak. A kiegészítő szakértői vélemény és a szakértők tárgyalási meghallgatása alapján a vádlott elmeállapota megnyugtatóan tisztázódott. Az is ismert volt a szakértők előtt, hogy a vádlott antipszichotikumokat szedett. A szakértői meghallgatásig rendelkezésre álló összes orvosi irat vizsgálat tárgyát képezte.

Ebből következően pedig további orvosi dokumentáció beszerzése szükségtelen, az csak az eljárás elhúzódását eredményezné.

Ezzel összefüggésben egyébként helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság az ítélet 33. oldal 9. bekezdésében, hogy a korábbi és a jelen ügyben eljáró szakértők párhuzamos meghallgatása, illetve újabb szakértő kirendelése miért nem volt indokolt.

Ki kell emelni, hogy nem azonos ügyben, nem azonos bűncselekménnyel összefüggésben, és nem azonos elkövetési időre vonatkozóan készült a két szakértői vélemény, így pedig nem beszélhetünk eltérő szakértői véleményekről.

Megjegyzendő az is, hogy az utóbb eljáró szakértők ismerték az előző szakértői vélemény megállapításait, azt értékelték is, és az eltérésre magyarázatot adtak.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azt a vádlotti kifogást sem, hogy az elsőfokon eljáró bíróság kizárólag az ügyészség által indítványozott tanúk meghallgatásával a „vád oldalán foglalt állást”.

A Be.2.§-ában foglalt vádelvből és a 4.§.(1) bekezdéséből az következik, hogy a vád bizonyítása a vádlót terheli, és a bíróság által lefolytatott bizonyítás kereteit is a vád határolja be. Az ügyész a vádiratban indítványt tesz arra, hogy a bíróság milyen bizonyítási eszközöket szerezzen be és vizsgáljon meg (Be.217.§.(3) bekezdés h/-i/ pontok), a bíróság pedig a tárgyalás előkészítése során intézkedik arról, hogy a bizonyítási eszközök rendelkezésre álljanak (Be.268.§.(1) bekezdése).

Az ügyész - de a vádlott és védője is - a tárgyalás menetében előterjeszthet bizonyítási indítványt, amelyeket azonban a bíróság nem köteles teljesíteni. Azok elutasítását azonban meg kell indokolnia a Be.258.§.(3) bekezdés f/ pontja alapján, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság egyébként maradéktalanul meg is tette.

Alapítvánnyal kifogásolta a vádlott tanú¹ és az 1. számú tanú megidézését és meghallgatását arra hivatkozással, hogy mindketten elfogultak a terhére.

Az elsőfokú ítélet 28. oldal 5. bekezdésében foglaltak szerint az elsőfokú bíróság kizárólag a tanúk vallomásának azt a részét értékelte bizonyítékként, ami a vádlott azonosítására, felismerésére vonatkozott, ez pedig egyszerű tényközlés.

Az elsőfokú bíróság tehát a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából jelentőséggel bíró bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, az általa megállapított tényekből további tényekre is logikusan következtetett.

Az ekként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében felsorolt hibáktól, hiányosságoktól, de a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján kiegészítésre, pontosításra szorul az alábbiak szerint:

- A 4. oldal utolsó bekezdését áthelyezi a 21. oldal 3. bekezdését követően, és az első mondatát azzal pontosítja, hogy a vádlott és ismeretlen társa az ékszerüzletből 558 db arany tárgyat tulajdonítottak el összesen 38.887.201 Ft értékben.

A pontosításra az adott okot, hogy ellentmondás volt a 4. oldal utolsó bekezdés első mondata és az 5. oldal első mondata között, továbbá a

kárösszeg sem volt pontos, és a két különböző összeg félreértésre adhatott alapot.

- Az 5. oldal 1. bekezdését azzal pontosítja, hogy a leltárív szerint a sértett 564 db aranytárgy hiányát észlelte.

Itt amiatt volt szükséges a pontosítás, mert a tételes felsorolást követően a 21. oldal 2. és 3. bekezdésében rögzíti az elsőfokú ítélet, hogy 6 db ékszert a boltban leesve később megtaláltak, ezek elvételére tehát nem került sor.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, így az a Be.351.§.(1) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékot, milyen körben, miért fogadott el, illetve melyiket, miért vetett el.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat iratszerűen mutatta be az ítélete indokolásában, és helytállóan utalt arra, hogy a vádlott 2013. október 3. tárgyaláson tett nyilatkozata, illetve a becsatolt írásbeli észrevételének tartalma, a biztonsági kamerák felvételei, tanú1, az 1. számú tanú vallomása, a szakértői vélemények (fotó- és videószakértő, fegyverszakértő), a híváslisták adatai alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy az egyik elkövető a vádlott volt.

A cselekmény végrehajtásának körülményeire tanú3, tanú4, tanú5 és tanú2 vallomásai, a biztonsági kamerák felvételei és a helyszíni szemle jegyzőkönyv adatai szolgáltak alapul.

Az elkövetési érték a sértett és az ékszer- és drágakő szakértő véleménye alapján volt megállapítható.

Ugyancsak megnyugtató módon bizonyítást nyert az is, hogy a vádlott az igazoltatásakor S. Sz. néven mutatkozott be, és nála erre a névre kiállított hamis személyi okmányokat találtak.

Ezeket a ténymegállapításokat egyébként a vádlott és a védő részéről fellebbezési támadás nem is érte.

A vádlott érdemi védekezése és fellebbezésének indokolása is egyértelműen arra irányult, hogy a cselekményt olyan elmeállapotban követte el, ami kizárta a beszámítási képességét.

Az elsőfokú bíróság alappal vetette el ezt a vádlotti védekezést, és ezzel a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az elsőfokú ítélet 30-32. oldalai részletesen foglalkoznak a vádlott elmeállapotának kérdésével, az ezzel összefüggő szakértői véleményekkel.

Az iratokból megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a szakértőket a kiegészítő szakvélemény keretében is nyilatkoztatta a 2012. április 12-i g keletkezett orvosi dokumentumokra, a 2007. október 12-én kelt igazságügyi elmeorvosszakértői

véleményre. Meghallgatta a tárgyaláson a szakértőket, levetítette előttük a biztonsági kamera felvételeit is, majd nyilatkoztatta őket a látottakról, valamint a 2013. augusztus 15-én készült BV intézeti szakvizsgálat eredményéről.

Mindezek után a szakértők változatlanul fenntartották azt az álláspontjukat, hogy a vádlott beszámítási képessége nem volt kizárt vagy korlátozott a cselekmény elkövetése idején. Egybehangzóan állították, hogy a vádlott magatartása összeszedett, rendezett volt. Az elkövetés módja, a menekülés megszervezése, majd a több mint egy évig tartó bujkálás, hamis okiratokkal, ugyancsak célirányos és átgondolt magatartásra utal.

Alaptalan az a vádlotti hivatkozás, hogy zavart viselkedésére utal, miszerint „puszta arcommal, teljesen felismerhetően” vitte végbe a cselekményt, és rátenyerelt az üvegpultra, lehetőséget adva ezzel egy ujjlenyomat-azonosításnak.

A másodfokú bíróság maga is megtekintette a biztonsági kamera felvételeit, és azokon egyértelműen látszik, hogy a vádlott ellenzős sapkában, oly módon lehajtva tartja a fejét, hogy az arca ne látszódjék. Megjegyzendő, hogy erre tanú3 is utalt a vallomásában, hogy az elkövető sohasem nézett rá, így az arcát sem tudta jobban megfigyelni (nyom. ir. 3. kötet, 1209-1213. oldalain lévő tanúvallomása).

Egyébként az is világosan látható a kamerafelvételeken, hogy a vádlott nem tenyerelt a pultra, hanem ököllel és könyökkel támasztja meg magát, miközben átugrik a pulton. Ezt követően húzza fel a kezére a magával hozott fehér cérnakesztyűt, ami már önmagában is előre átgondolt, tudatos cselekvésre vall.

Az is látható volt, hogy társával annyira összehangoltan működtek együtt, hogy egyszerre ugranak át a pulton, egyszerre veszik elő a fegyvereket is és húzzák fel a kesztyűt. A vádlott a pultból, míg a társa a vitrinből pakolta ki az ékszereket.

Így a zavart viselkedésre hivatkozás egyáltalán nem foghat helyt.

A vádlott céltudatos és átgondolt magatartását jellemzi az is, hogy a mikor észlelik a kirakaton benéző tanú5-öt, azonnal elhagyják az üzletet.

Menekülés közben még azt is észreveszik, hogy az őket követő tanú2 vélhetően megjegyezte a meneküléshez használt gépkocsi rendszámát, és mivel az a vádlotthoz köthető, így a gépkocsit Budapest, ... kerület ... szám előtt hagyják, ahol azt a rendőrség 2010. november 27. napján találja meg lakossági bejelentés alapján.

Az sem elhanyagolható körülmény, hogy ezt követően a vádlott nem megy haza a lakására, hanem hamis iratokkal bujkál elfogásáig.

Ki kell emelni még orvosszakértő1-nek azt a tárgyalási nyilatkozatát is (2013. december 3., 36. tjkv.), mely szerint heveny elmekeóros állapotban ilyen jellegű, összerendezett célirányos cselekvéssort nem lehet véghezvinni. A megtekintett felvétel teljesen rendezett magatartásra utal, ahol a vádlott kellő körültekintéssel járt el. Tudathasadásos embernél a szakértő többes elkövetést még sohasem látott.

A másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett a szakértői megállapításokkal, hatályon kívül helyezésre semmiféle alapot nem látott.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és törvényes volt a cselekmények minősítése is a 2012. évi C. törvény rendelkezéseit alkalmazva.

A jogi indokolás is megfelel a hatályos bírói gyakorlatnak azzal a pontosítással az ítélet 35. oldal 2. bekezdésében, hogy ha az erőszak két személy ellen irányul, de csak egy személy károsodik, akkor 1 rb. rablásnak minősül a cselekmény (BH.2001/458.)

Az elsőfokú bíróság szinte hiánytalanul felsorolta a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, azt csak azzal kell kiegészíteni, hogy kisebb súllyal enyhítő körülmény a vádlott ténybeli beismerése is.

Az így pontosított bűnösségi körülmények alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott tartamú fegyházbüntetés szükséges, de egyben elegendő is a büntetési célok eléréséhez. Ez a fegyházbüntetés és a mellette alkalmazott közügyektől eltiltás arányban áll a vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnösségi fokával, és a bűnösségi körülményekkel.

Ezért a másodfokú bíróság sem az enyhítésre, sem a súlyosításra irányuló fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

A járulékos kérdésekben hozott elsőbírói döntéseket a másodfokú bíróság csak részben találta helyesnek.

Törvényesen került sor vagyonek Kobzás alkalmazására a Btk.74.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján, amit a Btk.75.§.(1) bekezdése alapján pénzösszegben kifejezve határozott meg.

A bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonon jelen esetben az elvesztett ékszerek értékét kell érteni.

Téves volt ugyanakkor a vádlottól az elfogásakor - a bűncselekmény után több mint egy évvel - lefoglalt pénzösszegre is vagyonek Kobzás elrendelése, és beszámítása az egyébként elrendelt vagyonek Kobzás összegébe, mivel arra nézve semmilyen bizonyítás nem folyt, hogy ez a pénzösszeg a bűncselekmény során szerzett vagyon helyébe lépett összeg lenne.

Ezért a vádlottól lefoglalt 65.685 Ft lefoglalását a Be.155.§.(1)(2) bekezdése alapján meg kellett szüntetni és a vádlottnak kiadását kellett elrendelni, ugyanakkor a Be.157.§.(1) bekezdése értelmében a vele szemben elrendelt vagyonek Kobzás biztosítására vissza kellett tartani.

Pontosítani kellett a vagyonek Kobzás összegét is, követve a tényállásban írt helyesbítést.

Ugyancsak tévesnek tartotta a másodfokú bíróság a rendőrség által át nem adott bűnjelek lefoglalását megszüntető és megsemmisítésüket elrendelő elsőfokú rendelkezést.

A vádlottnak bizonyítottan volt egy társa, akinek a felderítése érdekében jelenleg is folyik a nyomozás. Ez volt az oka a DNS minták, ujjnyomminták és egyéb anyagmaradványok át nem adásának. Ezekre a bűnjelekre a továbbiakban is szükség lehet, amennyiben sikerül felderíteni az ismeretlen elkövetőt.

A fentiek miatt ezen bűnjelek megsemmisítésére vonatkozó rendelkezéseket mellőzni kellett.

Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a vádlott csak a felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére kötelezhető, és a 36. oldal 8. bekezdésében indokát is adta, hogy mely költségek nem terhelhetik a vádlottat. A másodfokú bíróság csak részben értett egyet ezekkel az indokokkal.

Abból kell kiindulni, hogy a vádlott okot szolgáltatott az eljárásra, a bizonyítékokat fel kellett deríteni, a bizonyítási cselekmények nem voltak indokolatlanok. Nem volt indokolatlan a vegyész-szakértő, a számítástechnikai szakértő és a genetikai szakértő véleményének beszerzése sem. Ezek mind a tényállás tisztázását és az elkövetők felderítését célozták.

Az elkövetők - pontosabban a vádlott ismeretlen társa - egy hátizsákot hagyott a bűncselekmény helyszínén, melyben növényi anyagmaradványokat találtak. Indokolt volt a tényállás felderítése érdekében annak vizsgálata, hogy az nem kábítószer-e.

Ugyancsak nem volt indokoltatlan a számítástechnikai szakértő bevonása sem, hiszen a vádlottól lefoglalt számítógép vizsgálata hozzásegíthetett volna az ismeretlen elkövetőtárs felderítéséhez.

Ugyanezt a célt szolgálta a genetikai szakértői vélemény beszerzése is.

Az egyes szakvélemények szükségességét nem azon az alapon kell utólag megítélni, hogy azok szolgáltatottak-e felhasználható bizonyítékot, vagy sem, hanem azon az alapon, hogy maga a kirendelés indokolt és szükséges volt-e vagy eleve szükségtelen.

Ezt alapul véve kell dönteni a felmerült bűnügyi költség mikénti viseléséről.

Arra egyébként a Be.339.§.(4) bekezdése lehetőséget biztosít, hogy a bűncselekmény súlyához képest aránytalanul nagy bűnügyi költség egy részének megfizetése alól a bíróság a vádlottat mentesítse.

A fentiekből következően a másodfokú bíróság a vádlottat terhelő bűnügyi költségként jelölte meg a számítástechnikai szakértő díját (49.911 Ft), és fele részben (1.536.128 Ft) a genetikai szakértő díját is. Ez utóbbi rendelkezésnek az az oka, hogy a vádlott nem egyedül követte el a bűncselekményt.

Nem terheli ugyanakkor a vádlottat a társa által hátrahagyott hátizsákban talált anyag vegyészszakértői vizsgálatának díja (99.000 Ft) és a genetikai szakértő díjának fele része (1.536.129 Ft).

A fentiek szerint módosította a másodfokú bíróság a bűnügyi költség viseléséről szóló elsőfokú rendelkezést.

Az egyéb járulékos kérdésekben hozott döntések törvényesek voltak.

Tekintettel a fentiekre az ítélőtábla a Budapest Környéki Törvényszék 12.B.34/2013/36. számú ítéletét a Be. 372. §. (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. §.(1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítására a Btk.92.§.(1)(2) bekezdései alapján került sor.

Budapest, 2014. év október hó 10. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 12.B.34/2013/36. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.44/2014/8. számú ítéletében írt változtatással 2014. év október hó 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év október hó 10. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő